

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w G. - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Beata Malinowska

Protokolant: Natalia Tomaszewska

Przy udziale oskarżyciela: Za K. w/m R. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 5.07.2016 r., 11.10.2016 r., 20.12.2016 r., 18.07.2017 r., 7.11.2017 r.

przeciwko

E. C. – s. P. i T. z domu P., ur. (...) w M., zam. (...)-(...) G., ul. (...), PESEL: (...),

obwinionego o to, że:

w dniu 03.12.2015 roku około godz. 7.30 w G. na ul. (...) wykonując manewr skrętu w prawo celem wjazdu na postój (...) samochodem C. nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności, doprowadzając do kolizji z samochodem M. nr rej. (...) stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

o r z e k ł:

1. Obwinionego **E. C.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to, na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 zł (dwieście złotych);
2. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł (trzydziestu złotych) tytułem opłaty oraz zwalnia go od ponoszenia wydatków postępowania którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 512/16

UZASADNIENIE

W dniu 3 grudnia 2015r. około godz. 7.30 w G. przed szpitalem na postoju (...) przy ul. (...) - kierowca taksówki M. nr rej (...) oczekiwał w kolejce na klientów. Początkowo zajmował trzecie miejsce w tej kolejce. W tym samym czasie po przeciwnej stronie postoju (...) zaparkował kierowca taksówki C. nr rej. (...) – E. C. . Nie ustawił się on w kolejce tylko czekał z boku. Za pojazdem M. nie stała żadna taksówka. W pewnym momencie gdy dwa poprzedzające J. S. pojazdy odjechały ruszył on do przodu celem zajęcia pierwszego miejsca oczekującego w kolejce. W tym czasie kierujący pojazdem C. E. C., który stał z boku , ruszył gwałtownie i chciał zająć pierwsze miejsce w kolejce przed pojazdem kierowanym przez J. S.. W związku z tym doszło do uderzenia samochodu C. w bok pojazdu M.. W wyniku tego w samochodzie C. został przerysowany przód pojazdu a w samochodzie M. otarciu uległy lewe przednie drzwi i lewy przedni błotnik.

Z tego postoju (...) mogą korzystać jedynie samochody należące do korporacji , które wykupiły od szpitala abonament za korzystanie z tego postoju jak i prywatni taksówkarze , którzy opłacili abonament. Na tym postoju nie ma wyznaczonych miejsc dla konkretnych pojazdów taksówek . Przyjeżdżające samochody zajmują kolejne miejsca w kolejce. J. S. świadczy usługi w ramach (...), która posiada wykupiony abonament na korzystanie z tego postoju.

Przez około rok kierujący samochodem C. stosował się do reguł panujących na postoju ale od połowy listopada 2015r. zmienił swoje zachowanie twierdząc ,że na postoju powinna stać jedna taksówka z każdej korporacji

(dowód: zeznania świadka J. S. k- 104, 28, , zeznania świadka J. C. k- 104v, 38, zeznania świadka A. C. k- 123v , umowa k-59-60, pisma k- 93-94, płyta CD k- 131).

Wcześniej były już problemy z kierowcą pojazdu C.. Wpychał się on w kolejkę oczekujących taksówek. Zdarzało się też ,że parkował jako pierwszy blokując wyjazd innym taksówkom z postoju

(dowód: zeznania świadka J. S. k- 104v 28, zeznania świadka R. R. k- 105, 40).

Pojazd marki C. miał uszkodzenia w postaci : zarysowania przedniego zderzaka po prawej stronie pojazdu przy nadkolu i zarysowania przedniego prawego błotnika . Samochód marki M. miał zarysowane przednie lewe drzwi na wysokości nadkola i zarysowany przedni lewy błotnik

(dowód: zeznania świadka J. S. k- 104, 28, zeznania świadka K. K. k- 128, szkic k- 12, notatka urzędowa k- 8 , protokół oględzin pojazdu k- 13 i 14 , płyta CD k- 112).

W chwili kolizji J. S. i E. C. byli trzeźwi

(dowód: protokół z przebiegu badania trzeźwości k- 10-11).

Kierujący samochodem osobowym marki C. nie zachował środków ostrożności podczas wykonywania manewru omijania i doprowadził do kolizji z samochodem osobowym marki M. . Przetarcia i uszkodzenia zderzaka na samochodzie marki C. oraz przetarcia i uszkodzenia drzwi i błotnika na samochodzie marki M. świadczą o kierunku i sposobie powstania uszkodzeń oraz o kierunku poruszania się pojazdów względem siebie. Ślady powstałe na zderzaku samochodu marki C. odpowiadają wysokościami zarysowaniom powstałym na drzwiach przednich lewych i błotniku w samochodzie marki M.. Uszkodzenia w samochodzie osobowym marki C. i w samochodzie osobowym marki M. powstały w wyniku wzajemnego kontaktu powyższych pojazdów. Kierujący pojazdem marki C. przyczynił się do powstania kolizji z pojazdem marki M. , ponieważ nie zachował bezpiecznego odstępu podczas wykonywania manewru omijania . W miejscu gdzie doszło do kolizji jest strefa ruchu . W przypadku gdyby pojazdy ruszyły jednocześnie to zarówno pojazd marki M. jak i pojazd marki C. włączyły się do ruchu . Kierowca marki C. miał z prawej strony pojazd marki M. więc powinien mu ustąpić pierwszeństwa przejazdu . Pojazd marki C. jechał od tyłu i dlatego wcisnął blaszkę i swój lakier zostawił na błotniku M.. Gdyby pojazd M. uderzył w pojazd C. to listwa M. byłaby bardziej uszkodzona i nastąpiłoby rozwarstwienie . Koła pojazdów były skrócone w lewo , więc gdyby to pojazd marki M. uderzył w pojazd marki C. to byłby ślad opony

(dowód: opinia biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S. k- 139-153, ustna opinia biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S. k- 183v-184, pismo k- 198).

Obwiniony E. C. przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił , że chciał wjechać na swoje miejsce na postoju taksówek. Nie uderzył w M. to kierowca tego pojazdu wjechał w jego samochód. Pojazd M. z T. był drugi w kolejce . Chciał przed nim wjechać jako pierwszy . Kierowca M. jednak ruszył i uderzył w jego samochód

(dowód: wyjaśnienia obwinionego E. C. k- 103v, pismo wraz załącznikami k- 72-94).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego albowiem były one sprzeczne z zeznaniami świadków :J. S. , J. C. i A. C. oraz nie znalazły one potwierdzenia w pisemnej i ustnej opinii biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S.. Z zeznań wszystkich świadków wynikało bowiem jednoznacznie ,że to kierujący samochodem C. uderzył w bok pojazdu M. z tego powodu ,że obwiniony chciał ominąć-wyprzedzić będący po jego prawej stronie pojazd marki M. i zająć pierwsze miejsce na postoju. Także z opinii biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S. wynikało ,że uszkodzenia w samochodzie osobowym marki

C. i w samochodzie osobowym marki M. powstały w wyniku wzajemnego kontaktu powyższych pojazdów. Kierujący pojazdem marki C. przyczynił się do powstania kolizji z pojazdem marki M. , ponieważ nie zachował bezpiecznego odstępu podczas wykonywania manewru omijania . W przypadku gdyby pojazdy ruszyły jednocześnie to zarówno pojazd marki M. jak i pojazd marki C. włączały się do ruchu . Kierowca marki C. miał z prawej strony pojazd marki M. więc powinien mu ustąpić pierwszeństwa przejazdu .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: J. S. , J. C. i A. C. albowiem były one spójne i konsekwentne a także znalazły w pełni odzwierciedlenie w pisemnej i ustnej opinii biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka R. R. albowiem były one konsekwentne i znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach świadka J. S.. Nie był on jednak bezpośrednim świadkiem zdarzenia .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka K. K. albowiem były one spójne i konsekwentne a także znalazły w pełni odzwierciedlenie w sporządzonej przez niego notatce urzędowej z dnia zdarzenia.

Zdaniem Sądu pisemna opinia biegłego sądowego z dziedziny ruchu drogowego i techniki samochodowej mgr. inż. W. S. oraz uzupełniająca ustna opinia złożone przez biegłego przed Sądem zasługują na przyznanie im w pełni waloru wiarygodności. Zostały one wykonane w sposób wnikliwy i szczegółowy w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz bezpośrednio oględziny miejsca kolizji . Biegły dokonał rekonstrukcji zdarzenia oraz jego przebiegu a także dokonał szczegółowej analizy usytuowania względem siebie pojazdów w chwili kolizji przy uwzględnieniu ich uszkodzeń . Biegły opisał oraz przedstawił kolejne etapy przeprowadzanej opinii w oparciu o posiadany materiał dowodowy. Jednocześnie, w ocenie Sądu, wynikające z opinii wnioski zostały wysnute w sposób nie budzący wątpliwości i na tyle jednoznaczny ,że stanowiły one podstawę do uznania materiału dowodowego za w pełni kompletny i zasługujący na wiarygodność. Ponadto , w ocenie Sądu , nie zachodziła w tej sprawie konieczność dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego albowiem opinia biegłego sądowego mgr. inż. W. S. jest jasna, pełna i nie zachodzą w niej sprzeczności a w sprawie tej nie ujawniły się żadne nowe okoliczności skutkujące potrzebą powołania kolejnego biegłego.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów , pism , protokołów i płyt CD zgromadzonym w toku postępowania uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego popełnienie przez obwinionego E. C. wykroczenia z art. 86 § 1 kw nie budzi wątpliwości, wykonując bowiem manewr skrętu w prawo celem wjazdu na postój (...) samochodem marki C. nie zachował należytej ostrożności doprowadzając do kolizji ze znajdującym się po jego prawej stronie samochodem M..

Obwiniony swoim zachowaniem spowodował tym samym zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie musi być bezpośrednio ale musi być realne i konkretne . W każdym razie o realności i konkretności zagrożenia musi świadczyć jakieś zdarzenie , którym może być jak w tym przypadku zderzenie się pojazdu z innym pojazdem .

Zdaniem Sądu orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 200 zł jest odpowiednia do stopnia społecznego niebezpieczeństwa popełnionego czynu a także spełni swą funkcję w zakresie prewencji ogólnej jak i funkcję represyjno-wychowawczą.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. „o opłatach w sprawach karnych” (tekst jednolity: Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz art. 119 kpow w zw. z art. 624§ 1 kpk biorąc pod uwagę fakt , iż z uwagi na wysokość dochodów obwinionego uiszczenie przez niego w całości wydatków postępowania byłoby zbyt uciążliwe .